

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (XII)

4. Despăgubiri pentru cei care au militat împotriva României

Mecanismul spoliei pensionarilor contributori, în favoarea beneficiarilor „pensiilor speciale” relevă nemilos esența cleptocratică/criminală a statului român. Toată lumea a observat că pretinsa organizare democratică a cetății e o farsă prin care parlamentarii, S(ecu)RI-știi, militarii, procurorii, judecătorii și alți uzupatori ai instituțiilor pot prospera, pe seama poporului prins în chinga legalității.

Mult mai puțin percep însă dimensiunea colonială, nesesizînd faptul că banda cocoțată deasupra legii își păstrează pozițiile de căpușă și din cauză că servește interesele unor protectori-profitori externi, amplificînd pierderile românilor-parazitați.

În acest segment, pornind de la o alertă a lui Corneliu Dan Niculae pe site-ul **ioncoja.ro**, vom urmări modul în care „clasa politică”, răsplătită cu „pensii speciale”, a implementat și la noi „Industria Holocaustului”- sintagma introdusă/explicată de Norman Finkelstein (ea desemnează o schemă de devalizare a bugetelor unor națiuni, de către mafii specializate, ce invocă suferințele victimelor antisemitismului; manevră desemnată și mai sintetic prin „Holocash”). Vom vedea cum s-a ajuns la distribuirea de pensii către evrei „nevoiași” din România și din Israel (cu cetățenia română „retrocedată” abuziv, sau - mai nou - chiar fără ea), în numele suferințelor provocate (soților, părinților) lor de regimurile antisemite, de genul celor înregistrate prin **Claims Conference** (deportări, muncă forțată, refugiu etc.).

Ciștigătorii gesturilor compensatoare par a fi toți urmașii evreilor din România interbelică (eventual supuși persecuțiilor antisemite și apoi celor comuniste) iar perdanții par toți locuitorii actuali ai României (cărora un stat democratic le-ar fi apărut interesele). Dar nu ne putem îndoi că beneficiile și pierderile NU sînt distribuite echitabil, nici în spațiul păgubașilor, nici în al celor puși să le plătească pensii. Preocupările mele din ultimii 30 de ani (legate de genocidul comunist) mă determină să urmăresc două categorii de evrei aflate în radicală contradicție, integrate straniu în pledoaria pentru despăgubiri:

Evreii hăituiți înainte de 1944, pentru activitate comunistă/pro-sovietică și/sau care ne-au hăituit, după 1944, din virful aparatului statului cotoplit, ca vajnici colaboraționiști ai ocupanților sovietici.

II. Evreii îmbogățiți pînă în 1938 (prin mijloace de parazitare speculativă, comercial-industrială, declarate de marxiști „exploatare a omului de către om” - expropiati de regimul susținut din prima categorie și forțați să plece întru ridicarea statului Israelian.

Desigur, și de partea românilor există categorii contrapuse: urmașii torționarilor comuniști (tovarăși ai Tovarășilor evrei) care au umplut cu nevinovați temnițele/cimitirele, între 1944 și 1964 - versus urmașii dușmanilor evreilor, întemnițați pentru că stăteau în calea comunismului. Evident că de ambele părți ale contenciosului există categoria de mijloc - a victimelor evreiești de acum trei sferturi de secol ce n-au fost nici comuniști, nici oligarhi capitaliști - versus a victimelor românești de azi ale escrocheriei. Aceștia nu sînt nici urmași de activiști/securiști, nici de foști deținuți politici naționaliști. Eu mă voi ocupa însă de categoriile extreme, pentru a scoate în evidență enorma manipulare pusă în funcție pentru a acoperi cu pretenții corectoare un jaf sistemic, a cărui studiere ne poate arăta la ce tip de civilizație ne-a condus progresul.

Înțelegerea strategiilor de spoliere a populației prin intermediul „reprezentanților” ei cere urmărirea atentă a cronologiei pașilor spre țintă. Să observăm - întâi sintetic - seria:

PASUL 1

Se desființează lagărul comunist, pentru a se îndepărta obstacolul politic (ce nu putea fi altfel depășit) din calea ingineriei meta-holocaustice, care vizează înaintarea pe cele două axe, împlete cu măiestrie:

I. Despăgubiri pentru suferințele evreilor persecutați de regimurile antisemite, victime printre care se numără - la loc de frunte - comuniștii afiliați Moscovei (problemă tratată în acest segment)

II. Reconstituirea averilor evreilor bogați, expropiati de regimurile conduse de comuniști... printre care se numără evreii vizati pe axul I (operație tratată în segmentul 5). Cadorisirea voluntară (căci nu există vreo sursă de obligație, de tipul unei capitulări, unei sentințe sau unui acord internațional etc.) - și simultană - a evreilor care au implementat comunismul și a celor pe care sărăcirea de către comuniști i-a împins în Israel nu s-ar fi putut face fără „revoluțiile” care au delegitimât comunismul... menajînd comuniștii.

PASUL 2

După „eliberare”, nu se putea trece imediat la recoltarea de pe axa II, fiind nevoie de un timp de acomodare, de pregătire, de depășire a efectelor sărăcirii cumplete produse de terapia de șoc declanșată de „revoluție” și pentru re-educarea corespunzătoare a popoarelor captive din Europa de Est. Restituirile averilor interbelice nu se puteau justifica (obține) fără a stîrni întii victimelor îndobitocite în lagărul comunist revelația (absolut justă, de altfel) că regimul legal, trăit atîtea decenii, a fost nedrept, ucigaș și spoliator. Trebuia înteiță nevoia de reparații (pofta de dreptate/retrocedare) a românilor victimă; și cu cît mai multă rezistență opuneau postcomuniștii, cu atît sporea presiunea publică către „restitutio in integrum”. Cine să se mai preocupe de bunăstarea colectivă sau să se întrebe de ce s-ar extinde reparațiile (întru refacerea situației proprietăților din 1938, rezultat al spoliei istorice a băștinașilor - denunțate de adepții lui Marx) și spre cei care au părăsit România de mult, pentru a se integra în țara lor de suflet?

PASUL 3

Era mai greu însă să justifice protecția comuniștilor (activiștilor, ilegaliștilor) evrei, rămași pe teren sau implicați în ridicarea Israelului. De aceea, pe axa I s-au făcut, întii, niște pași strategici înapoi. Fără alte pierderi decît că, un timp, crimele comunismului au fost denunțate gălăgios de victime - printre care erau mulți antisemiști martirizați. Iar pensiile speciale ale ilegaliștilor au trebuit anulate. Altfel, axul II nu putea înainta. În schimb, pensiile celor ce au sprijinit, ca salariați, aparatul comunist (securiști, etc.) au fost protejate dîr de foștii Tovarășii, rămași/lăsați la putere - întru bafoacorirea victimelor lor sărăcite - cărora nimeni nu le acorda compensații. Acestea s-au agitat steril (dar întru folosul axei II) fără a putea da loviturii reale comuniștilor. Procesul genocidului antiromânesc fiind împiedicat și pentru că ar fi creat mari dificultăți pe ambele axe: pe linia I - din cauză că numeroși „antisemiști” se găseau printre victimele comunismului și numeroși evrei (persecutați sau nu de „fasciști”) ar fi fost declarați criminali împotriva umanității; pe axul II - deoarece s-ar fi scos la lumină adevăratul rost al „reconstituirilor”: să răstoarne naționalizările comuniste (considerate drepte... de stînga mondială!) și nu abuzurile naziste (reparate iute, după 1944) - așa cum preîntinde propaganda de serviciu că ar fi cazul.

PASUL 4

Soluția a fost să se amortească tendințele vindicative ale foștilor deținuți politici, prin Decretul-lege nr.118/1990, care le acorda victimelor comunismului recompense, și nu despăgubiri pentru intenționata abuzivă în condiții exterminatorii (nici măcar nu le-au fost anulate pedepsele în bloc celor ce au primit pensii pentru anii de pușcărie). Un compromis penibil și perfid (de care au putut profita și sioniștii închiși în anumite perioade, pînă cînd s-a negociat eliberarea și trimiterea lor în Israel, alături de alți evrei „vînduți” de regim). De cite ori victimele comunismului agitau securea recursului la justiție, erau cumințiți cu creșterea punctului de pensie (ceea ce a dovedit că majoritatea acestor bieți bătrîni distruși, nu mai erau - dacă au fost odinioară - opozanți reali ai comuniștilor, ci oameni zdrobiți, utilizabili/manipulabili ca masă de manevră).

PASUL 5

Cei interesați în avansul axei I nu au putut decît saluta stingerea/împotmolirea justițiarismului anticomunist, după rodarea schemei de despăgubire pentru persecuții... prin „pensii speciale”. Precedent pe care l-au valorificat cu cinism în 1999, cînd au obținut ordonanța 105, aprobată prin legea nr.189/2000, susținînd că această „completare” nu face altceva decît să extîndă Decretul 118/1990... la perioada anterioară celei pentru care fusese aplicat pînă atunci. Se amestecau astfel, scandalos, victimele regimului comunist (printre care se aflau și foști antisemiști)

cu cele ale regimului anterior (păgubite de an-tisemiții exterminați de comuniști, sau devenite torționari comuniști după 1944). Acest ghiveci dizgrațios, ascunzînd faptul că „reprezentanții” cetățenilor decid contra intereselor lor, deci că statul „român” nu lucrează pentru români (la comanda lor) ci ca instrument politic internațional, folosit și la promovarea intereselor evreiești.

PASUL 6

Urmează nenumărate intervenții (consemnate în „Realitatea evreiască”) ale reprezentanților **Federației Comunităților Evreiești din România - FCER** pentru amplificarea compensațiilor: creșterea puternică a alocațiilor (peste pensiile cooperatorilor și altor sclavi comuniști), eliminarea termenelor pentru deschiderea dosarelor, extinderea drepturilor la soți, sporirea privilegiilor colaterale, lărgirea categoriei de victimă (de la cei exterminați sau închiși în lagăre la cei ce au fost discriminați, deplasați, supuși la muncă sau contribuții pentru front etc.). S-a ajuns în final la un concept de „supraviețuitor al holocaustului” aplicabil oricărui evreu care a trăit în perioada de persecuții. Guvernul hotărăște, iar mașina parlamentară validează, cu evasi-unanimitate (sau prin acea miraculoasă adoptare fără dezbateri) toate modificările comandate de FCER (Legea 367/ 10.07.2001, HG.127/14.02.2002, Legea 367/10.07.2001, HG.127/14.02.2002, Legea 319/27.05.2002, Legea 586/29.10.2002, Legea 323/6.07.2004, Legea 148/17.05.2005, Legea 204/2.07.2007, Legea 176/10.10.2008, Legea 296/28.09.2009, Legea 143-21.10.2014).

PASUL 7

Ca sa nu mirî cineva că extinderea despăgubirii evreilor este excesivă, se lărgeste provizoriu și spectrul datorilor față de românii persecutați de comunism, care nu au făcut pușcărie politică - prin decretul 221/2009. Dar cum s-au repezit victimele românești la acest nesperat ciolan compensatoriu, guvernul a anulat punctul 5 al decretului (prin OUG 62/2010). După care, oportunitatea ițită pentru a justifica servirea aparent nediscriminatorie a evreilor... a fost declarată neconstituțională (vezi C.C. din 21.10.2010). Olimpul „justiției” a decis că în România (care trimite pensii străinilor ce au avut bunici sub Antonescu) orice victimă a *erorilor judiciare* are dreptul la desdăunare... cu excepția victimelor comuniștilor, care nu pot fi dspăgubiți pentru *abuz judiciar*, căci asta... ar fi anticonstituțional. Si așa a rămas, de atunci.

PASUL 8

De aceeași factură este și manevra cuprinderii refugiaților români (din Transilvania de Nord, Cadrilater, Basarabia) printre clienții legilor semnalate la punctul 6, cu scopul de a pune în funcție apetența românilor după despăgubiri căzute din cer. Aceștia au fost instigați, pentru susținerea operației de pe axul I (așa cum au fost folosiți revendicatorii români de restituiri - pe axul II). Dar, încet-încet, vor constata că nu mai apucă despăgubirile (așa cum nu a mai apucat nici chiaburimea română), căci statul se va declara incapabil de plată în cazul românilor puși pe cozile de așteptare, după ce va rezolva, prioritar, pretențiile evreiești. Cine să mai observe că nu primesc nimic aceia care au fost siliți să se refugieze, din cauza războiului, sau să își verse salariile de învățatori în bonuri de teazaur niciodată retrocedate (cum au pățit bunicii mei); sau că nu numai evreii au făcut muncă „forțată” (în timpul războiului sau după, în timpul comunismului, în condiții incomparabil mai dure, abuz pentru care se primesc compensații mult mai mici); sau că au suferit/murit și alții în epoca Antonescu?

PASUL 9

Pe axul I a mai fost un obstacol: faptul că o parte dintre cei vizati de despăgubiri nu aveau cetățenia română. Nu era ușor să justifice distribuirea în străinătate de pensii necontributive, din bugetul alimentat de taxele cetățenilor. Bănuind că și de aceea s-a trecut la încetățenirea în masă a evreilor din Israel sau din alte părți ale lumii (vezi segmentul 1) am încercat (vezi punctul 4.4) să reperpez coincidențele dintre dosarele de re-încetățenire și cererile de despăgubire plasate în **Claims Conference** (neavînd acces la dosarele pensiilor speciale). Pe de altă parte, am

observat o anume continenă a valului cererilor de re-încetățenire după ce (probabil pentru că dubla cetățenie crea probleme în anumite țări) cerința cetățeniei a fost eliminată, așa cum vom vedea mai jos, după ce vom recula puțin în timp, pentru a remarca un alt pas strategic: împiedicarea rezistenței la dezdăunări filosemite, prin criminalizarea „antisemitismului”.

PASUL 10

Izbucnește un val mediatic de lamentări privind imaginara resurgență a antisemitismului în România. Accentul e pus pe păcatul românilor actuali de a neglija/minimiza/nega „holocaustul” comis de înaintașii lor sau pe vina de a-și comemora eroii (în războiul de întregire, în lupta împotriva comuniștilor etc.), comemorînd și pe cei considerați de comuniști ca fasciști/legionari. Se promovează intensiv ideea bizară (a se raporta la tratamentul palestinienilor în Israel) că în România au prioritate suferințele/interesele evreiești (și nu cele românești), pentru că ele ar constitui temelia umanității (ceea ce ne trimite la teza „poporului ales”).

PASUL 11

Ion Iliescu, încadrat de Rețea prin agenți ca Victor Opaschi, provocat la dialog de V. Tismăneanu (în cartea comentată extensiv de mine), acoperit prin diversiuni ca farsa Dan Șova - înființează în 2004 Comisia Wiesel și „își asumă” - iute, și fără crîcnire - Raportul ei, fără ca românii să aibă vreun cuvînt de spus privind proporțiile și cauzele fenomenului „cerecat” de filosemitica adunare; sau privind metodele arbitrar ale „Comisiei” (declaraarea unor crime, nu pe baza probelor directe, ci prin jocuri de statistici, fără să se țină cont de efectul tifosului, de emigrarea spre URSS, sau măcar de indicele anual de mortalitate). Și nimeni nu observă că această „asumare” de la virful puterii nu se încadrează nicicum în arhitectura democrației stabilită prin Constituție; deci că obediiența lui Iliescu nu poate angaja juridic poporul român.

PASUL 12

Se realizează diversiunea „condamnării comunismului” pe lanțul Ilieșiu-Tismăneanu-Băsescu, pentru familiarizarea populației cu manipularea extra-constituțională a cadrului legal, prin „asumarea”, de către președinți fanarioți, a „rapoartelor” unor „Comisii” lucrînd arbitrar și fără nici un mandat democratic; se vorbește apoi juridico-mistic de aceste Rapoarte ca despre izvoare sfinte/valide de drept, sedii legitime de raportare a legalității; asta deși Parlamentul... nu le-a „asumat” niciodată.

PASUL 13

Ordonanța 31/2002 confirmată prin legea 107/2006 - strecurată abuziv prin mecanismul legislației și validată pe furș de Traian Băsescu (care nu a primit vreodată mandat în acest sens de la poporul român) - era greu de exploatat efice (e cam penibilă penalizarea, în 2002, a negării viziunii privind istoria României... decretată de Comisa Wiesel în 2004). După noi presiuni propagandistice, mediatice și politice, s-a procedat deci la impunerea legii 217/2015, care declară implicit tezele echipei Wiesel tabu de drept și pregătesc încarcerarea celor ce le contestă; nu mai tratez aici caracterul anticonstituțional, antilibertar, antinațional al făcăturii respective; subliniez doar deturnarea democrației, prin axarea dezbaterilor din parlament numai pe problema excepționalității holocaustului, definiția operațională a „antisemitismului” - decretat delictual - răminînd în umbră.

PASUL 14

După rușinoasa promulgare, aceiași truc diversionist e folosit intens pentru a delegitima reacțiile românilor care s-au pomenit iar într-un lagăr, văduviți brusc de drepturile elementare la opinie, exprimare și asociere (și asta, după sacrificiul uman și economic din 1989). Susținătorii legiferării filosemite pretind că nimeni nu a interzis cuiva să își arate opoziția față de vreo manevră evreiască (a unui grup de evrei, mai mare sau mai mic, mai clar sau mai vag delimitat) percepută drept contrară intereselor populației actuale românești. Nimeni - spun ei ritos - nu poate fi închis pentru altceva decît negarea/diminuarea amplitudinii genocidului (românesc) împotriva evreilor (ceea ce e deja stupefiant), pentru instigare la crime sau susținerea unor criminali împotriva umanității, condamnați ca atare de instanțe (deci prin rechizitorii și sentințe comuniste - altele neexistînd).

PASUL 15

Imediat fusese însă procesul extra-legal (și prezumabil ocult) al redefinirii post-legiferante a noțiunilor incriminate de legea 217/2015; numai într-un execrabil regim pseudo-democratic se poate face așa ceva: întii treci prin parlament legea de pedepsire a actului X (ca un cec în alb furnizat clientelei legii) și abia după aceea îl definești pe X cum îți convine (ca să nu riști rezis-

tența democratică, la votare, dacă i-ai fi precizat inițial sensul). Și cine completează/deturnează legea represiv, a posteriori? O adunare mondialist-filosemită, IHRA, aflată cu desăvîrșire înafara statului și dreptului nostru, care însă emite îndrumări de interpretare asumate compulsiv de slugoii locali: **REALITATEA EVREIASCĂ**, nr. 474-475 (1274-1275), 1-30 iunie 2016:

„*Combaterea antisemitismului – preocupare pe plan național și internațional. Plenara IHRA de la București a adoptat definiția antisemitismului [...].*

Luând în considerare contextul general, exemple de căi prin care se manifestă antisemitismul pot include: [...] Producerea de afirmații mincinoase, dezumanizante, demonizante sau stereotipizante despre evrei ca atare sau despre puterea colectivă a evreilor, de exemplu, mitul despre conspirația mondială a evreilor sau cel al controlului evreilor asupra presei, economiei, guvernului sau altor instituții sociale;

Acuzarea cetățenilor evrei din alte state de a fi mai loiali Israelului sau preținselor priorități mondiale evreiești, decăt intereselor propriilor state”.

PASUL 16

Stabilirea birului (cum am putea numi altfel o prelevare din buget, pentru a trimite bani la noua Poartă?) așa cum consemnează **REALITATEA EVREIASCĂ**, nr. 480-481 (1280-1281), 1-31 octombrie 2016:

„*Persoanele persecutate din motive etnice de regimurile politice care au condus România în perioada 6 septembrie 1940 – 6 martie 1945 pot beneficia de efectele Legii 189/2000 chiar dacă nu mai au cetățenie română, indiferent de țara în care își au în prezent domiciliul. În Monitorul Oficial nr. 808/13.10.2016 a apărut Legea 173/2016, adoptată în urma eforturilor depuse de președintele F.C.E.R., deputatul Aurel Vainer, cu sprijinul și contribuția substanțială a consilierului său, Silviu Vexler.*” (e vorba aici de Legea 173/2016).

Aplicație:

Să presupunem, deci, că semnalezî intervențiile FCER (consemnate în revista lor) **în favoarea evreilor din Israel, fără cetățenie română** - întru sifonarea fondului de pensii româneșe. Sau, că semnalezî intervențiile acelorași pentru a **se restitui prioritar evreilor** (inclusiv celor plecați, care au renunțat la cetățenie) imobilele naționalizate de comuniști (și nu de naziști - cum pretind, pentru a acoperi manevrele spoliatoare) citînd, de exemplu, din **REALITATEA EVREIASCĂ**, nr. 470-471 (1270-1271), 1-30 aprilie 2016:

„*Din nou despre legislația reparatorie pentru supraviețuitori. Un alt element de noutate și cu un caracter reparatoriu este faptul că cererile pentru restituirea proprietăților formulate de supraviețuitorii Holocaustului certificați ca atare de instituțiile competente din România și alte state ale UE, vor fi analizate cu prioritate”.* (a se vedea, în segmentul 5, legea care a impus această crasă discriminare).

Ei, bine, pe baza „suveicii” legislative, realizate în pașii precedenți, dacă constăți public realitatea: că **reprezentanții evreilor din România au cerut privilegiu pentru ei și pentru evreii din Israel** (chiar fără cetățenie română) în defavoarea celorlalți cetățeni români... ești pasibil de pușcărie, pentru că IHRA încadrează asta în antisemitism (vezi mai sus, la pasul 15)... iar legea 217 penalizează antisemitismul, redefinit după apariția ei...

PASUL 17

Observînd probabil cavernozitatea situației (legată de aplicarea tenebroasă a legii penale în timp) și dispunînd total de „parlamentul României”, evreii interesați de împiedicarea împotrivirii perdanților români, față de retrocedările și pensiile abuzive, cer și obțin imediat (fapt consemnat în revista lor) emiterea unei noi legi de condamnare a antisemitismului („Legea Vexler” nr 157/2018) care conține și o definiție a antisemitismului, suficient de ambiguă pentru a strecura în tribunalul interpretărilor recomandate de IHRA.

PASUL 18

O dată întărită pavaza intimidantă împotriva eventualilor contesatari, urmează noi acte de servire legislativă a clientelei pensiilor speciale pentru evrei (Legea 237/10.10.2018, Ordinul de ministru 159/2019, Legea 185/17.10.2019, Legea 248/23.10.2019, Legea 154/4.06.2021). Sunt urcate trepte impresionante: de la anularea datoriei față de stat a celor ce au obținut alocații nemeritate, la extinderea drepturilor la copii persecutaților decedați. Este o escaladare majoră a sifonării bugetului (în ciuda palidei rezistențe opuse de guvernul Ciolos, prin avizul negativ 1665/6.09.2016, după care... guvernele nu au mai fost consultate). Sporesc alocațiile și privilegiile colaterale, în timp ce aceiași reprezentanți ai comunității evreiești (sau a ocinelor „statului român” date pe mîna unor Florian/Moraru) cer ca urmașilor foștilor deținuți politici să nu li se plătească pensii, dacă au fost considerați legionari de către comuniști; și obțin imediat eliminarea din guvern a președintelui AFDP, domnul/demnul Octavian Bjoesta, pentru că a încercat să se opună acestei blestemăți.

Aplicație:

Pașii precedenți, pe lingă manifestările convergente tratate în celelalte segmente ale studiului meu și alte realizări sfidătoare (cum ar fi deturnarea rolleriană a orelor de istorie și **transformarea liceului evreiesc Lauder-Reut**